

Spørgsmaal, om man, navnlig i de mindre Kjøbstæder, skulde holde saa stærkt paa en Deling mellem de to Raad, og om man skulde have Conference mellem dem eller ikke. Jeg har ikke foreslaaet Conference mellem dem, fordi jeg har troet, at netop Forholdets egen Natur vil føre til, at man bliver enig, uden at det skeer i officiel Conference. Der er meget stor Forskjel mellem officiel Conference eller legal Conference, og det samlede Overlæg, som alligevel vil finde Sted. — Men jeg har allerede i mit første Foredrag indrømmet, at det kan være et meget stort Spørgsmaal, om man ikke skulde indføre en større Samarbejden mellem disse to Raad. At man istedetfor den Valgbarhedsænsus, som er foreslaaet for Halvparten af Repræsentanterne, meget godt kunde sætte „de Høifsbekattede“, vil jeg gjerne indrømme. Jeg har allerede tidligere antydet, at det ene traadte i Stedet for det andet, og i hvad den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die District (Rehmann) med Hensyn herpaa udtalte, var der vistnok meget Velbegrunder. I det hele taget, naar man forelægger saadanne individuelle Arbejder, saa kan der ikke paa Sagens nærværende Standpunkt være Tale om nogen egentlig Kamp, navnlig fra min Side, om Enkelthederne. Deri vil jeg heller ikke lænere fordybe mig. Det er aldeles naturligt, at netop naar et Lovforslag kommer som et privat Lovforslag, saa har det en meget mere individuel Charakter, end naar det fremtræder som et Regjeringsforslag, men netop denne individuelle Charakter, som det har, medfører, at Forslagsstilleren indretter sit Forslag efter en mere eiendommelig Anskuelse. Men denne individuelle Charakter af hele Sagen taber sig under Sagens fortsatte Gang; den staaer kun, saalænge der er Tale, om Forslaget skal tages under Behandling eller ikke. Naar det er kommet videre frem, naar det er kommet saavidt frem, at det kan underkastes en virkelig omhyggelig Prøvelse, og det kan kun finde Sted i et Udvalg, ved et Forslag, som bestaaer af saa mange Enkeltheder — naar Sagen kommer der, og Udvalget overhovedet beslutter sig til at gaae ind paa Sagen, da faaer den en ganske anden Charakter, og saa har Forslagsstilleren den største Opfordring til fra sin Side

ikke at lægge den mindste Hindring i Veien for, hvad man vil søge at bringe ud af hans Arbejde. Kan det føre til Gavn, er der en Stemning for at bringe Noget ud deraf, om det endogsaa kun antages at blive til midlertidigt Brug for nogle Aar, saa vilde det være besynderligt, om han vilde benytte den Ret, han har til at tage Forslaget tilbage, fordi det blev behandlet i en Retning, som er meget forskjellig fra hans Tanke, og hvis han skulde benytte en saadan Afgang, da vil det jo altid staae til en Anden at optage Sagen. Jeg antager saaledes, at, ligesom der tidligere er kommet Noget ud af at behandle Lovforslag, som ere indbragte ad den private Vej, og have angaaet meget vigtige Anliggender, fortsat i Thinget indtil det Tidspunkt, at man blev enig med Regjeringen og fik Noget, som blev ført igjennem Rigsdagens Afdelinger og endelig kom ud som Lov, saaledes er der endnu ikke Grund til at antage Andet, end at dette ogsaa vil kunne være muligt ved nærværende Arbejde, og saaledes henstiller jeg Sagens Skjæbne til Thinget.

Schæring: Jeg begjærede Ordet ved en, som det forekom mig, høist eiendommelig Bemærkning af den sidste Taler. Han sagde nemlig, at hans Forslag stod i en fuld Modsatning til det, som forelaa under forrige Session, fordi dette gik ud fra Folketsfriheden, hans derimod, troer jeg, han sagde, fra Staten (Ja!). Det var sørgeligt, om vi her maatte stille Staten i Modsatning til Folketsfriheden; jeg indrømmer, at ved det, han kaldte Staten, saaledes som han har udviklet det her igjennem sit Forslag, stiller han Staten saa meget i Modsatning til Folketsfriheden, at, dersom en Communallov paa dette Grundlag skulde blive endelig vedtagen, saa har Folketsfriheden her i Landet levet sin længste Tid, saa har den tabt den største Sikkerhed, den bredeste Grundvold, hvorpaa den skulde sættes. (Hør!). Det er ikke første Gang, at det ærede Medlem ved Behandlingen af lignende Sager viser, at for ham er Embedsmyndigheden Staten; men Embedsmyndigheden er ikke Staten, thi den er Statens Tjener, og Embedsmændene have ingen anden Myndighed end den, som er nødvendig for Uøvelsen af deres Plig-